Vélemény a 2014. évi felsőoktatási stratégiáról egy KKV szemszögéből

I. Bevezetés

A társadalmi vitára bocsátott tervezet több alapvető kérdésben szakított azzal a szemlélettel, amely a korábbi hasonló céllal készült stratégiai elemzésekben hibás kiindulási pontként szerepelt, s amely az eddig követett gyakorlatot is meghatározta.

A rendszerszemléletű megközelítésnek köszönhetően az anyag a 2030-ig elérendő hosszabb távú célokból igyekszik levezetni azokat a feladatokat, amelyek a jelen helyzetből kell elvezessenek a kívánatos állapotba. A stratégia a megfogalmazások pontosságával, a konkrétumok kimondásával sokkal inkább alkalmas arra, hogy egy részletes tervezés munkaanyaga legyen, mint hasonló céllal készült elődei.

A tervezet nyelvezetében is megújult. Ennek köszönhetően remélhetően többen olvassák el és értik meg a benne leírtakat.

II. Helyzetértékelés

Egy stratégiai tervezési céllal készülő anyagban roppant fontos kiindulópont a helyzetértékelés. Igaz ez akkor is, ha a meglévő alapok nem elég szilárdak, megerősítésre és kibővítésre szorulnak. A legtöbb stratégiai terv egyik legnagyobb hibája az szokott lenni, hogy irreális kiindulási feltételek alapján határozza meg azokat a feladatokat, amelyeket éppen ezért többnyire nem is sikerül megfelelő szinten megoldani.

A vezetői összefoglalónak tekinthető bevezetést megelőző részben több olyan szubjektívnek tekinthető kijelentés szerepel a jelenlegi helyzetet illetően, amely nincs tökéletes összhangban a részletesebb elemzést tartalmazó fejezetekben leírtakkal. A magam részéről roppant boldog lennék, ha minden megszorító értelmezés nélkül valóban igaz volna a következő: *„Negyed évszázad után, 2014-re elérkeztünk oda, hogy a magyar felsőoktatás nemzetgazdaságunk egyik legsikeresebb, legversenyképesebb ágazata, és minden lehetőség adott arra, hogy létrehozzuk Közép-Európa legjobb felsőoktatási rendszerét."*

A magam részéről úgy látom, hogy az elmúlt negyed század *„felsőoktatási rendszerváltása"* miközben természetesen több pozitív eredményt is hozott, valójában sok olyan megoldatlan problémát generált, amely a világátlaghoz való felzárkózás helyett relatív lemaradásunkat eredményezte.

III. Célok

Tökéletesen egyet kell érteni azzal a megfogalmazással, mely szerint *„Az ország gazdasági és társadalmi jólétéhez ugyanis csak a minőségi oktatáson keresztül vezet az út..."* Ebből azonban az is következik, hogy az oktatás színvonalának a mérésében elvont paraméterek helyett a jövőben sokkal nagyobb szerepet kell kapnia annak, hogy a képzés eredményeinek hasznosulása következtében milyen életszínvonal, életminőség tud kialakulni az országban. Ha ebből a szempontból tekintünk visz-

sza az elmúlt évtizedekre, nem lehetünk elégedettek a felsőoktatás eredményeivel. A felsőoktatás feladata ugyanis nem végzettséget tanúsító diplomák megszerzésének elősegítése, hanem jól alkalmazható valódi tudás átadása.

A stratégia a felsőoktatásban is célul tűzi ki azt az intelligens szakosodást, amely a nemzetközi versenyben való részvételt kényszeríti ki az egyes szereplőktől, az országon belüli felesleges rivalizálás helyett.

A hallgatók teljesítménye közötti különbséget látványosan megmutatni képes oktatási rendszer alapjaiban különbözik a jelenlegi gyakorlattól, amely inkább elmosni, szinte már eltitkolni igyekszik a kétségkívül meglévő jelentős egyéni különbségeket.

A közösségi főiskolák szerepkörébe kerülő intézményeknek fontos feladata lehet a tudás közvetítésében. Ehhez azonban jelentős mértékben át kell alakuljanak, tevékenységüket ki kell szélesítsék az eddigiekhez képest.

A felsőoktatás átalakítása valóban idő- és energiaigényes feladat. Az ország akaratának függvényében azonban lehet ezt az átalakítást gyorsítani és természetesen kényelmesebb tempóban is elvégezni. Ha *„európai mércével nézve is versenyképes”* felsőoktatási rendszert akarunk felépíteni, akkor eszközöket kell találni arra, hogy maguk az intézmények és a társadalom is magáévá tegye a stratégiában leírt célokat. Éppen ezért nagyon fontos, hogy a helyzetértékelésben ne fessük a helyzetet se rózsásabbnak, se sokkal rosszabbnak a valóságosnál, mert mindkettő a változások iránti fogékonyságot csökkenti.

Mondjuk ki, hogy meglehetősen messze vagyunk a megfogalmazott céloktól, s ezért még sok munkára van szükség, viszont nem vagyunk annyira messze, hogy ezeket a célokat kemény és kitartó munkával a megadott időtávon belül ne lehetne elérni.

A célok ugyanis valóban nagyon ambiciózusak és a társadalom többsége számára követésre méltóak. A *„munka alapú társadalom, ahol a gazdaság húzóereje az egyre növekvő arányban hazai tulajdonú termelés”* eszményétől szintén nagyon távol vagyunk A felsőoktatásnak tehát abban is fontos feladata van, hogy a jelenlegitől nagymértékben különböző, célul kitűzött gazdaságszerkezet személyi feltételeinek megteremtésében részt vállaljon.

IV. A megrendelői szerep

Talán a legnagyobb áttörést a stratégia abban a kérdésben fogalmazta meg, hogy kit is kell a felsőoktatás tulajdonosának és megrendelőjének tekinteni. Ezen szerepkörök tisztázatlansága, rossz válaszok alapján való korábbi működése vezetett többek között ahhoz az állapothoz, amelyet a bevezető az alábbi módon jellemez: *„....a magyar egyetemek és főiskolák társadalmi megítélése romlott, a magyar diploma értéke megkérdőjeleződött, ezáltal pedig csökkentek a következő generációk tanulási, fejlődési lehetőségei és munkaerőpiaci versenypozíciói.”*

A hazai KKV-k szemszögéből szintén egyetértéssel kell fogadni az alábbi megállapítást is: *„Erről a tévútról úgy tud a hazai felsőoktatás újra rátalálni a helyes irányra, ha a gazdasági és társadalmi igényeket valóban képviselő szervezeteket, intézményeket, vagy éppen személyeket jogokkal és felelősséggel ruházza fel: be kell engedni őket a tulajdonosok közé és az intézmények legfelső döntésho-*

zó testületeibe, cserébe nekik is részt kell vállalniuk a felsőoktatás működtetésében.„

Itt kell megjegyezni, hogy a gazdaság az adóbefizetései réven jelenleg is jelentős részt vállal a felsőoktatás fenntartásában, de érdemi befolyásolási lehetősége az ott folyó munkára az eddigiekben nem volt.

V. Feladatok

A képzés szerkezetének, az egyes szakmaterületeken belül pedig a struktúrájának a felülvizsgálata különösen indokolt, mert ez is meghatározó akadályát képezi a felzárkózásnak A változásokat pedig az ország valóban nem halogathatja tovább. Az önkéntes cselekvés lehetősége és a kényszer hatására való lépések közötti távolság egyre csökken.

A hazai felsőoktatás társadalmi megítélése nem pozitív irányban változott az elmúlt évtizedekben. Ennek azonban sokkal kisebb jelentősége van, mint azoknak a változásoknak, amelyek ténylegesen végbement folyamatok eredményeinek tekinthetők. A társadalmi megítélése számos területnek, alapvető fontosságú kérdésnek azért torzult el, mert Magyarországon a rendszerváltást követően össztársadalmi szinten olyan gyors és ismeretlen természetű folyamatok mentek végbe, amelyekben a tisztánlátás a mai napig késik.

A stratégiai tervben megfogalmazott, 2030-ra elérendő jövőkép a valódi teljesítmények és a minőségi oktatás híveinek biztosan vonzó cél. A jelen társadalmára azonban messze nem ezek az értékek a jellemzőek. Az iskolarendszer pedig nagyon nehezen tudja kizárni a saját falai közül azokat a társadalmi hatásokat, amelyek ma romboló következményekkel járnak. Bármennyire is szeretné a felsőoktatás függetleníteni magát a társadalmi, gazdasági folyamatoktól, nem igazán tudja ezt megtenni. Éppen ezért a felsőoktatási stratégiának követelményeket kell megfogalmaznia a kapcsolódó területek felé is. Így például a felsőoktatás bemenetét jelentő alsóbb szintű oktatás irányába is határozott üzenetet kell küldenie a minőségcélok teljesíthetősége érdekében.

A felsőoktatás a múltban is sok olyan feladatot kapott, ami talán nem az ő feladata lett volna, s sok feladatot elhanyagolt, miközben pedig roppant nagy szükség lett volna rá. Például nem lehet a felsőoktatás fontos funkciója a *„társadalmi mobilitás elősegítése”*. A *„társadalmi mobilitás elősegítése”* egy magasabb rendű cél következménye kell legyen. Ez pedig a minőség, az esélyegyenlőség kompromisszumoktól, torzító hatású befolyásoktól mentes érvényre juttatása. A társadalmi mobilitás érdekében már számos rossz emlékű rendszer működött. A társadalmi mobilitás automatikusan megvalósul, ha kisgyerek kortól kezdve a valódi tehetségek gondozása elindul, s nem a családok anyagi és egyéb lehetőségei határozzák meg a továbbtanulási lehetőségeket.

A felsőoktatás ugyanakkor például nagyon elhanyagolta az erkölcsi nevelést, az értelmiségi szerepre való felkészítést, ami a stratégiában a *„mester-tanítvány viszony”* újra általánossá válásával, a példaadással való nevelés által érhető el.

VI. A teljesítmény mérése

A felsőoktatás teljesítményét makroszinten sajnos csak évekkel később, az életszínvonal alakulásával mérhetjük megbízhatóan. Azt is csak abban az esetben, ha az ország gazdaságának a teljesítménye Magyarország polgárainak életszínvonalát javítja, s nem különböző látható és kevésbé jól látha-

tó csatornákon külföldre vándorol.

Természetes igény a társadalom részéről az, hogy ne kelljen a képzés, mint egy hosszú ciklusú folyamat végeredményének mérhetőségére évtizedekig várni, a jelenben meghatározható paraméterek segítségével történhessen meg az eredményesség becslése. Erre a célra valóban jó mutatók lehetnek a diplomások részaránya, a lemorzsolódás mértéke, a tanulással töltött évek száma, az oktatásra költött pénzek nagysága. Nagy hiba lenne azonban azt gondolni, hogy ezek a mutatók helyettesíteni képesek a végcélt jelentő minőségi mutatókat. Mind az oktatás, mind a kutatás területén sajnos a világban számos olyan, a közvetett mérést elősegíteni hivatott mutatót sikerült kreálni, amelyek nem hogy közelebb nem vittek a mérés célját jelentő eredmények előzetes becsléséhez, hanem sok esetben éppen ezen célok ellen ható torz folyamatokat hívtak életre.

Ezen állítás igazságtartalmát könnyű belátni, ha megvizsgáljuk, hogy egy-egy mutató kedvező befolyásolásának milyen egyéb módját is választhatjuk pusztán a mutatóknak való formális megfelelés érdekében. A diplomások részaránya könnyedén javítható, ha már a diplomaszerzés folyamatát oly mértékig megkönnyítjük, mint amire ma is már több példa található. A lemorzsolódás mértéke is csökkenthető ezen az úton, de úgy is, hogy csak az alkalmas jelentkezőket vesszük fel.

A tanulással töltött évek száma csak az elért eredménnyel együtt értelmezhető megfelelően, az oktatásra költött pénzek mennyisége pedig még a nagy számok törvénye alapján sem mutat feltétlenül szigorú korrelációt az oktatás eredményességével.

A PISA felmérések tapasztalatai alapján a felsőoktatásnak minőségi paraméterekre gyakorolt hatásán, az összefüggések bemutatásán túl követelményeket is meg kell fogalmaznia. Tennie kell ezt még abban az esetben is, ha a felvételi rendszer visszaállítása esetleg több felsőoktatási intézményben megtörténhet, a jelenlegi *„középiskola minősíti a saját tanulóit”* rendszer helyett.

A tudás értékként való kezelésében kétségtelenül sokat segít az, ha a hallgatóknak anyagi áldozatot is vállalniuk kell. A diákhitel intézménye ebben és a társadalmi mobilitás elősegítésében is fontos szerepet játszik, ezért támogatandó.

A doktori képzésben való elmaradás behozatalában a gazdálkodó szervezetek részvételi lehetőségének növelése támogatandó gondolat több okból is. Talán nem is a nemzetközi statisztikai szinteknek való megfelelés a legfontosabb ok, hanem a képzés ezen szintjén is a gyakorlati orientáció, a keletkező eredmények hasznosíthatóságának a javítása. Az alapkutatás szintjén is régóta probléma Magyarországon, hogy a publikációs tevékenység jelenbeli mérőszámaival kíséreljük meg mérni a tudomány minőségét, a kutatási eredmények évekkel későbbi hasznosulásának valódi eredményei helyett.

Az élethosszig való tanulás területén hazánk kedvezőtlen mérőszámai mögött ugyanazon okok találhatók, mint amelyek a többi minőségi mutató romlásáért felelnek. A *„mester-tanítvány”* viszony mellett az *„Alma mater”* szerep visszaállítása volna szükséges annak érdekében, hogy a felsőoktatás az élethosszig tanulásban is részt vállalhasson.

VII. A felsőoktatás gazdasági szerepe

A felsőoktatás gazdasági szerepe nem csak a kiképzett szakemberek kibocsátását követő pillanatban

kezdődik, hanem már a képzés során is egy olyan jelentős kapacitásnak tekinthető, amelynek ki nem használása luxus. A hallgatóság és az oktatók együtt nemzetgazdasági szinten is jól mérhető, GDP befolyásoló tényezőként tudnának megjelenni. Számos olyan társadalmilag hasznos feladat fogalmazható meg, amelyek elvégzése a képzés színvonalának az emelését szolgálná. A képzési iránnyal megegyező, értékteremtő munka nem a képzés rovására megy, hanem éppen ellenkezőleg, a gyakorlati orientációt segítő eszköz. Így tehát a finanszírozásban egy újabb elemként megjelenhetne az ezen a módon megtermelt, vagy éppen megtakarított összeg is.

A technológiai forradalom kétségtelenül gyors ütemben alakítja át az egyén és a társadalom szintjén is azokat a folyamatokat, amelyek a mindennapokat meghatározzák. Ahogy a képzésre is igaz, úgy ezen egyre nagyobb szabású átalakulási folyamatokra is érvényes, hogy következményei csak hosszabb távon jelentkeznek. A múltban elkövetett hibák pedig a jelen viszonyait alakítják negatív irányba. Minden generációnak felelőssége az, hogy a következő nemzedékek elől a lehetőségeket, forrásokat ne használja el, a rossz döntéseinek következményeit ne hárítsa át. A tudomány, a tudományt művelő felsőoktatás felelőssége éppen ezért sokkal nagyobb annál, mint amit ma magára vállal.

A fejlődő világ felzárkózása sok lehetőséget is megteremt hazánk felsőoktatása számára, aminek kihasználásában szintén sok a tartalék.

A demográfiai folyamatok hazánkban az európaival megegyező módon alakulnak. Az elöregedés következtében az oktatás területének még inkább felértékelődik a szerepe. Fizikai munkakörökben kevésbé tud alkotóképes maradni az ember a kora előrehaladtával, mint a szellemi erőfeszítéseket kívánó területeken.

A társadalmi igények kiszolgálásával egyenrangú feladata a felsőoktatásnak ezen igények alakítása is. A képzésnek ugyanis mindig egy lépéssel előtte kell járnia annak, mint amit a jelen már követel.

Az erőforrások szűkössége természetesen csak jelentős mértékű minőségi változások elmaradásának esetére érvényesek. A tegnap erőforrása nem lehet változatlan formában a jövő erőforrása. Az energiaárak emelkedése ellenére számos területen figyelhető meg az a pazarlás, amelynek pedig elkerülésére a műszaki-technikai adottságok már ma is rendelkezésünkre állnak. Az új erőforrások megtalálása pedig éppen a tudomány feladata, a mindennapokban való használatuk megtanítása pedig a képzésé. Ezzel összefüggésben tehát kimondhatjuk, hogy nem elsősorban a természeti erőforrások szűkössége okozza ma a legnagyobb problémát, hanem a kiaknázásuk során megmutatkozó szellemi teljesítmények alacsony szintje. Ezen pedig a képzés színvonalának emelése segíthet egyedül.

VIII. Kutatás-fejlesztés

A felsőoktatás másik nagy feladatköre,a kutatás-fejlesztés talán még az oktatásnál is nagyobb mértékű reformra szorul. Lényegében ugyanazon típusú problémák figyelhetők meg, mint a képzésben, csak ezek hatása kevésbé közvetlenül látszik, s éppen ezért a következmények még súlyosabbak. Sok esetben az is megfigyelhető, hogy az oktatás területén meglévő finanszírozási problémákat K+F célra odaadott forrásokkal fednek be.

Nem tekinthető megoldottnak sem az egyetemi K+F tevékenység koordinálása, sem pedig az elvégzett munkák értékelése.

A koordináció hiányának számos negatív következménye van, amit az anyag jól össze is foglal.

Az értékelésben fellelhető problémát egy vállalati szakember számára már az alábbi megfogalmazás is jól jellemzi: *„A publikációs és az ezek eredményességét mérő hivatkozások közel kétharmadát a felsőoktatási intézmények kutatói állítják elő, ezen belül a legjelentősebb szerepet nemzetközi szinten 10-15 intézet látja el, melyek többsége a hat kutatóegyetemen működik."*

A publikációt valójában egy szellemi termék adminisztrálásának, ismertetésének kell tekintsük, s nem pedig egy előállításra szoruló terméknek. A publikáció előállítása csak akkor tekinthető a közösség számára hasznosnak, ha az abban leírtak hasznosítására is valamilyen módon sor kerül. A tudományos pályán való előremenetel motiválta, kényszer szülte publikációk értéke nehezen mérhető, ugyanakkor részaránya a kiadók nagy örömére egyre nő.

A hazai KKV-k és az egyetemek kapcsolatának erősítése valóban rendkívül fontos feladat. Erre a megfelelő formák kidolgozása már csak azért is rendkívül fontos volna, mert az egyetemeknek ma nem éri meg kis cégekkel együttműködni, sokkal szívesebben kötnek szerződést multinacionális vállalatokkal.

Itt kell megjegyezni azt is, hogy a tudás természetéből fakadóan hiba volna azt gondolni, hogy csak a KKV-k tanulhatnak az egyetemtől, s a segítségadás csak egyirányú lehet.

A szellemi tulajdonvédelem témakörében hasonlóképpen szemléletváltásra volna szükség. Ami azt jelenti, hogy nem az SZTNH támogatása, hanem a szellemi tulajdonvédelemre érdemes és érett produktumok piaci érdekből való támogatása, az állam ebbe való befektetése volna a fontosabb.

Az innovatív közbeszerzés intézményének megteremtése régóta várat magára. Mielőbb el kellene érni, hogy a túlsúlyos közbeszerzések egyre nagyobb hányada hazai szereplők (egyetemek és KKV) együttműködésében valósulhasson meg.

A K+F humán erőforrás oldalának biztosítása kétségtelenül rendkívül fontos feladat. Ennél már csak az volna fontosabb, hogy ennek a megnövekedett mértékű kapacitásnak az értelmes és hasznos foglalkoztatására való igények teremtődjenek meg. Hiba lenne azt gondolni, hogy a külföldi tulajdonú vállalatok nagy számban fognak egyre magasabb képzettségű szakembereket foglalkoztatni, ha az ország ezeket a szakembereket kiképezi. Sokkal inkább azt az utat választják jellemzően, hogy egy-egy kimagasló képességgel rendelkező szakembert elcsábítanak, saját már meglévő csapatukba integrálják. Senki nem bízza a saját hosszútávú jövőjét jelentő bizalmas adatokat, információkat egy gazdaságilag uralt ország tudósaira. Ami K+F feladatokat magyarországi kutatók megkaphatnak, az volumenüket és fontosságukat tekintve a mi mércénk szerint lehet jelentős, a megbízók mércéje és érdekei szerint marginális. A helyzetet kiválóan példázza a Bosch cég K+F aktivitását bemutató fólia. A Bosch Magyarországon építette fel második legnagyobb kutatóközpontját, miközben a hozzárendelődő költségszint a teljes K+F költésének 1,27 %-a.

Meggyőződésem, hogy a jelenkori Magyarországon a társadalmi innováció területén vannak azok a hatalmas tartalékok, amelyek relatíve alacsony összegű befektetés révén tesznek elérhetővé óriási

haszonnal járó eredményeket. A műszaki-természettudományi területeken a létszámbeli aránytalanságok ellenére kisebb a lemaradás mértéke. Az ismeretterjesztésben a rendszerváltást követően óriási visszaesés következett be, aminek következményeivel nem számolt senki. A mindentudás egyeteme kiválóan bizonyította, hogy a „szakemberek" nagyon rosszul mérték fel az ismeretterjesztés iránti igényt.

Az oktatási intézmények meglévő infrastruktúrájának egy szélesebb kör számára üzleti alapon való hasznosítása többszörös haszonnal jár, amire jó minták kidolgozása és elterjesztése egy sikeres társadalmi innovációnak tekinthető.

A stratégiában *„A kibontakozáshoz szükséges változtatások"* mindegyikére nagy szükség van. Az intézményrendszer tervezett átalakítása talán szükséges, de garantáltan nem elégséges feltétele a megfogalmazott célok elérésének. Az átalakulási folyamat közepette még inkább megnő a teljesítmény mérés szerepe, az idejében való beavatkozás lehetőségének a megteremtése.

Az oktatás módszertan területén kétség kívül óriási tartalékok vannak, amelyek kihasználásával jelentősen csökkenthető volna a felsőoktatás költségigénye, s ugyanakkor növelhető volna az oktatói szabadság minden formája. Akárcsak a K+F területén, itt is szükséges volna a központi koordináció, a műszaki, technikai feltételek megteremtése.

IX. Finanszírozás

A stratégia finanszírozás fejezete szintén új megközelítésben, vállalkozói oldalról tekintve is érthető célkitűzések és peremfeltételek mentén rögzíti a felsőoktatás finanszírozási követelményeit. Különösen fontos, hogy e fejezetben is megjelenik a *„megrendelés"* kifejezés, azaz világossá válik, hogy ki, miért és milyen feltételek mentén fizet, s a fizetségért cserébe mit vár el. Az állam, mint megrendelő ebben a kontextusban a társadalmat képviseli, s a társadalmi igényeket jeleníti meg tiszta, átlátható szerződés keretében. Rendkívül pozitív és jelentős előrelépést eredményező szemléletváltásra utal a megrendelést feladó állam és az ezt magas szinten teljesíteni köteles felsőoktatás viszonyának a megfogalmazása.

Bár a fejezetben szerepet kap az önálló bevételek arányának növelése, az anyag erre vonatkozóan nem tartalmaz konkrétabb elképzeléseket. Javaslom, hogy ha már az anyag említést tesz adókedvezményekről, ne hallgasson szemérmesen azokról a meglévő adókedvezményi lehetőségekről, amelyek a felsőoktatás számára kiváló források lehetnének, nevezetesen az innovációs- és a szakképzési járulékról. Ezek az adókedvezményi formák amellett, hogy anyagi forrásokat teremtenek, létrehozzák és erősítik a célul kitűzött vállalati – felsőoktatási kapcsolatokat is. Az adókedvezmények terhére leadott vállalati megrendelések valós kutatás-fejlesztési feladatokat adnak a felsőoktatási intézményeknek, s kiváló lehetőséget biztosítanak arra is, hogy ezek a kutatási eredmények a tananyagba beépülve az oktatás során is hasznosuljanak. A közvetlen vállalati megrendelések egyfajta igényt, prioritást is megjelenítenek a vállaltok részéről – azt a felsőoktatási intézményt bízzák meg, amelyiknek a tudásanyagára, szellemi és tárgyi infrastruktúrájára szükségük van.

X. Összefoglalás

A fentieket összefoglalva tehát elmondható, hogy a stratégia tervezet jól fogalmazza meg mind a kiindulási feltételeket, mind pedig azokat a távolabbra mutató célokat, amelyek elérése még a tervezés különböző szintű lépéseit igényli. A stratégia készítése csak az első lépése ennek a tervező munkának. Örvendetes módon a teljes magyar gazdaság és társadalom hosszú távú érdekei jelennek meg benne. Ebből következően várhatóan élvezni fogja a hazai KKV-k támogatását mind a tervezés, mind pedig a végrehajtás során.

Dr. Reith János
és
Dr. Kovács Zoltán
Direct-Line Kft.

Dunaharaszti, 2014. 10. 31.